

Løve i et bur

Apr 11, 2020 | [Carlsens Klumme](#)

Jan Carlsen DBU

Diplominstruktør og medlem af DBUs lovgruppe samt klummeskribent

Så er det blevet sidste udkald før påske – en påske, som jo bliver radikalt anderledes på mange måder grundet den situation, som vi allesammen står i. Kirkerne er lukket, påskefrokoster bliver i yderst begrænset omfang med få deltagere og på behørig afstand, og for dem af os, der plejer at have påsken tæt besat med fodbold på den ene eller anden måde, bliver det også en besynderlig oplevelse. Kampene er jo nu mere spredt over påskedagene, end de var 'i gamle dage', hvor det bare hed skærtorsdag og 2. påskedag, så savnet bliver endnu større.

Man går lidt rundt som løve i et bur, men så er der heldigvis tid til at få styr på noget af alt det, der har hobet sig op på skrivebordet i hele VAR-forløbet, hvor der ikke har været tid til ret meget andet. Jeg er stadig ikke blevet så desperat, at jeg har jagtet TV-signaler fra Hviderusland eller Nicaragua, og jeg er heller ikke endnu faldet ned i nogle af de mange genudsendelser af historiske kampe, der flourer lige nu. Vil dog ikke udelukke, at det sker – for der var nogle mindeværdige ting imellem. Dog skal jeg faktisk i anden anledning snart have genset EM-finalen mod Tyskland fra 1992 for at få bekræftet nogle ting, som jeg mener at kunne huske, men hukommelser er jo ikke, hvad de har været – slet ikke 28 år efter. Det var som bekendt den sidste kamp, før den nye tilbagespilsregel til målmanden blev sat i kraft.

Så havde jeg håbet på at kunne bruge noget af påskeugen på det nye lov-cirkulære fra IFAB med årets ændringer, men dernede er tingene jo heller ikke normale, så det lader vente lidt på sig.

Ændringerne skulle efter rygterne ikke være så omfattende i år. Der sker sjældent de helt store ting i et slutrundeår – men nu er det jo heller ikke slutrundeår mere, uden at jeg dog tror, at der så kommer dramatisk ind ad bagvejen. Det ligger i hvert fald fast, at Arsène Wengers temmelig radikale og yderst hypede forslag til ændring af offside-reglen ikke kommer i spil. Dels kom forslaget meget sent på banen, og dels laver man traditionelt ikke ændringer af den kaliber uden at have gransket tingene nøjere, haft nogle forsøg osv. Man ser dog videre på, hvordan man kan sikre, at angriberne virkelig også får den fordel, som de skal have ved offside-vurderinger – uden tvivl inspireret af nogle af de græsselige eksempler, som vi har set fra Premier League i år med 'armhule-offsider' og hvad ved jeg. Jeg ser nærmere på Wengers forslag én af de kommende uger.

Men indtil cirkulæret dukker op, – og jeg ikke lige sidder og skriver sådan noget som dette – er der vel snart ingen undskyldninger tilbage for ikke at kaste sig over støvsugning og havearbejde. Når tingene engang bliver givet fri igen, bliver der næppe tid til ret meget andet end turneringsfodbold og VAR-implementering – men man kan jo desværre ikke støvsuge på forskud.

Nok jammer i denne omgang. På den faglige front har flere spørgsmål det seneste stykke tid drejet sig om scoringsjubel, nok også forårsaget af de besynderlige scener i forbindelse med FCK's andet mål mod Celtic i Glasgow, hvor det efter TV-billederne at dømme ikke var spillerne alene, der var med til at skabe panikken. Da det samtidig er et af de områder, hvor der er en del misforståelser og det, som jeg i dystre øjeblikke kalder folkeovertro, så lad os lige tage en tur igennem grundreglerne.

Den helt basale grundregel for en scoringsjubel er, at den ikke må overskride de almindelige grænser for opførsel på en fodboldbane. Så er der nogle helt specifikke ting, som fodboldloven har været så elskværdig at definere som værende for meget. Dem kommer vi til om lidt. Reglerne for scoringsjubel gælder ikke bare målscoreren, som mange tror, men også hans holdkammerater. Og de gælder også, selv om scoringen ikke bliver anerkendt – et eksempel: En spiller sparkes bolden i mål, tager trøjen af i jubel, løber en mindre æresrunde med sine holdkammerater, og da han

vender sig om, stirrer han lige ind i linjedommerens offside-flag. Uanset at scoringen annulleres, er spillerens forseelse jo den samme, så det kommer til at koste ham en advarsel.

Så er der også mange, der tror, at man ikke må forlade banen for at juble. Det må man faktisk godt (er skrevet direkte ind i teksten) – men det må ikke tage uforholdsmæssig lang tid (som i øvrigt lægges på i den anden ende). Ellers kunne det også være svært at lave en anstændig jubelscene på f.eks. stadion i Aarhus med løbebane og det hele.

Der er også den passus, at 'der ikke opfordres til indstuderet scoringsjubel'. Der har gennem tiderne været uendelig mange kreative variationer på det punkt. Jeg kan stadig huske OB's 'fut-tog'-gimmick tilbage fra 90'erne, og i nyere tid har der været nogle ustyrlig opfindsomme og morsomme varianter på Island. Man skal jo have et hjerte af sten for at begynde at dele advarsler ud her – derfor hedder det også, at 'Dommeren skal være synlig og udvise sund fornuft i sin håndtering af jubelscener efter scoring'. Med andre ord ned over spillerne for at få dem hurtigt igang igen – for mantraet er igen, at det må ikke medføre overdreven forhaling af tiden.

Og så er der lige den lille håndfuld ting, som pr. definition er forbudt, og hvor dommeren ikke skal skønne, men bare aflevere den nødvendige advarsel. Man må ikke klatre op ad rækværket mod tilskuerne og/eller nærme sig tilskuerne på en måde, der kan bringe sikkerheden i fare. Det må have været den sidste passus, som FCK-spillerne faldt i oppe i Glasgow, men sikkerhedsaspektet må være været til at overse, eftersom jubelen var rettet mod egne fans. Til gengæld slap man billigt fra at klatre op ad hegnet i Parken ved sejrsmålet mod OB i en af de sidste kampe i efteråret. Hegn er med andre forbudt område. Faktisk er der et par grimme tilfælde fra udlandet, hvor en spillers finger har hængt fast i hegnet med frygtelige følger, så det er ikke for sjov.

Man må heller ikke gestikulere eller handle på en provokerende, hånende eller ophidsende måde. Det er selvfølgelig typisk rettet mod modspillernes fans – hånden til øret, fingeren for munden sammen med lidt hovedrysten osv. Reaktionen er normalt ikke værre end et par plasticølkrus med

eller uden indhold den anden vej, men i princippet er dette en forseelse til en advarsel.

Klassikeren er at tage trøjen af eller (efterhånden sjældnere) dække sit hoved med den. Den er efterhånden sivet ind – og det er vel heller ikke noget helt urimeligt krav, at spillerne beholder tøjet på, mens de spiller fodbold. Også her har der været fine tilfælde af kreativ bogføring: en spiller i Serie A tog for en håndfuld år siden ikke trøjen, men bukserne af og svingede rundt med dem. Han fik sin advarsel alligevel.

Og endelig den sidste: at dække sit hoved eller ansigt med en maske eller tilsvarende. Den havde vi faktisk ikke taget direkte med i den danske lovbog oprindeligt, fordi vi mente, at det måtte være noget, der primært skete i Sydamerika eller tilsvarende steder. Under alle omstændigheder er det jo dækket ind af den generelle bestemmelse om de almindelige grænser for opførsel på en fodboldbane. Indtil det skete i Slagelse, hvor en angriber efter en scoring fra strømperne fremdrog et stykke stof med huller til øjnene, så det lignede en Zorro-maske. Det var specielt ikke så godt, fordi det var hans anden advarsel. Året efter tog vi det med i den danske lovbog – virkeligheden overgår altid fantasien. For et par år siden havde man i Borussia Dortmund to spillere, der iførte sig Batman og Robin-masker. Det virkelig kuriøse her var, at Batman fik sin advarsel, mens Robin slap...

Så man har selvfølgelig lov til at være glad, når man scorer – selv fodboldloven giver plads til følelser, og der er i virkeligheden ganske vide rammer, bare det ikke tager for lang tid, kammer over eller udgør et sikkerhedsproblem.

Hermed vil jeg så ønske læserne en rigtig god – omend utraditionel – påske. Husk nu stadig at passe på jer selv og hinanden.